

זמני כניסת ויציאת השבת

ירושלים	16:00	17:15
בני ברק	16:16	17:16
ציריך	16:24	17:35
וינה	15:49	17:17
אנטוורפן	16:22	17:51
פריז	16:29	17:51
לונדון	15:42	16:49

דבר הישיבה

הישיבה היא המקום הראוי ביותר לנתינת צדקה

שח מרן ראש הישיבה הגאון רבי נתן צבי פינקל זצ"ל:

עלינו לדעת שבכל דבר יש מהלך וסדר, אין דבר הפועל ללא כל צורה וחשבון. היה לנו לאחרונה נידון בין בני המשפחה בענין מצות צדקה, אם ראוי לתת תחילה צדקה לתלמיד חכם שיש בזה מעלה של החזקת תורה, או שראוי לתת תחילה לישיבה.

וכן בדידי הוה עובדא, שבאו אלי כמה פעמים לשאול אותי מהו המקום הראוי לתת כספי צדקה, ואני רגיל להשיב – אף שאני נוגע בדבר, שהישיבה היא המקום הראוי ביותר לנתינת כספי צדקה, ואף יותר מנתינה לתלמידי חכמים. אמנם לא כולם מסכימים עמי, אך אני נוהג להראות את המובא בהגהות מעשי למלך על הספר חפץ חיים עה"ת (בראשית מט, יג), שבעל החפץ חיים זיע"א השתדל להבליט ביחוד את גודל הזכות של התורם לישיבה ולא הפליג בנתינת החזקת בני הישיבה, הרי שהחזקת ישיבה קודמת להחזקת תלמידי חכמים.

(שיחות רבי נתן צבי)

מתורת רבותינו

לפעמים צריכים לראות את התמונה הכוללת

פרשת ויצא – פרשה זו סתומה, ללא פרשיות פתוחות וסתומות (בעל הטורים).

המקרים לבדם יסיקו מסקנא שאינה נכונה, ופרשה זו חייבים לראותה כמקשה אחת.

סיים הגר"ח: מכאן לנו ללמוד לעצמנו, שאין לראות ולדון את החיים לפרטיהם ורק כשנראה לעתיד לבוא, הכל כפרשה אחת, נבין הכל.

שיחות מוסר

הקשה מרן ראש הישיבה שה"ת רבי חיים שמואלביץ: הן הפסק הפרשיות כדי ליתן רווח להתבונן (ראה רש"י ריש פרשת ויקרא), ומדוע בפרשה זו אין צריך רווח להתבונן בין פרשה לפרשה. ותיירץ פרשת ויצא לא חלקים חלקים היא אלא חלק אחד גדול, שכל פרט ופרט שבו מצטרף לחברו לחשבון כללי של כלל ישראל, ועל כן כשדנים

עוצם עומק זהירותו של יעקב אבינו

ויקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש ד' במקום הזה ואנכי לא ידעתי וידא ויאמר מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלקים (כח, טז).

פירש רש"י: שאם ידעתי לא ישנתי במקום קדוש כזה.

שמעתי בזה מהגאון רבי מיכל פינשטיין זצ"ל ששמע ממרן הגרי"ז זצ"ל, דהנה נתאר את מצבו של יעקב אבינו בשעה זו שברח מעשו והלך לקראת לבן, [וכלשון הגרי"ז ברח מיהדיטש – גרמניה דהיינו אדום שהוא עשו, והלך לקראת 'רוסלנד' – רוסיה שזה לבן]. והיה חושש וירא משניהם, והוא בחוסר כל שאלפיץ לקח ממנו כל ממונו וכמו שהעיד על עצמו (להלן לב, יא) "כי במקלי עברתי את הירדן הזה". והנה עתה בשעה קשה זו הקב"ה הבטיחו באותו החלום שיהא זרעו כעפר הארץ ולא עוד אלא שנאמר לו "והנה אנכי עמך" [לפי שהיה ירא מעשו ולבן, רש"י] "ושמרתיו בכל אשר תלך והשיבותיך וגו' כי לא אעזבך" וגו', ועוד כמה וכמה הבטחות נפלאות נכללו באותו חלום כמבואר בחז"ל שהראה לו ביהמ"ק בנוי וכו'.

והנה לכאורה כשיעקב הקיץ משנתו היו צריכים להיות כל מעיינותיו נתונים בזה שיצא מבירא עמיקתא לאיגרא רמה ולהיות בשמחה עצומה על כל ההבטחות המופלגות שזכה להן בגילוי זה. וגם לכאורה שוב אין כ"כ מקום לצער שישן שם, שהרי

רק ע"ז זכה לכל ההבטחות הללו. אולם אנו רואים שעם כל זה לא שת יעקב לבו לכל זה, ולא עמד לגד עינו אלא פחד מדין מורא מקדש, ועד כדי כך שאמר אילו ידעתי לא ישנתי במקום קדוש כזה, אף אם היה מפסיד בכך את כל ההבטחות של הקב"ה. ושאלתי להגרי"מ פינשטיין זצ"ל, לפי דעת הרמב"ם (פ"ז מבית הבחירה ה"ז) דמה שחייב אדם במורא מקדש היום לאחר שחבר כמו שהיה נוהג בו בבנינו, הוא מטעם שסיים שם דמה שמירת שבת לעולם אף מורא מקדש לעולם שאע"פ שחבר בקדושתו עומד, והיינו משום שקדושה ראשונה לא בטלה, א"כ בזמן יעקב שעדיין לא קידש שלמה את הרצפה מה איסור מורא מקדש היה שייך בזה. והשיב לי שאין כוונת הגרי"ז לאיסור מורא מקדש ממש, אלא ענין של מורא מקדש, דמכל מקום היה זה מקום השכינה.

הרי למדנו עוצם עומק זהירותו של יעקב שלא רק על איסור דאורייתא חרד יעקב כל כך, אלא אפילו על ענין בעלמא היה ניחא ליה שלא היה ישן ולא היה שומע כל אותן הבטחות ובלבד שיקיים הדין דמורא מקדש.

משולחן רבי אליהו ברוך

מרן רה"י: מובטחני לשנה הבאה בבן זכר

ותרא רחל כי לא ילדה ליעקב וגו' ותאמר אל יעקב הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי. (ל, א)

להקב"ה מקירות לבה, היתה זו אשה חשוכת בנים רח"ל, וכבר עברו כמה וכמה שנים מנשואיה, ועדיין לא התברכה בפרי בטן, וצערה היה נורא ואיום, ופתאום פתחה ואמרה בדמעות שליש: "מאמע <

מסופר על מרן ראש הישיבה הגר"ח שמואלביץ זצ"ל שפעם אחת ביום היארצייט של רחל אמנו, בא להתפלל על קברה של רחל אמנו, ויהי בהיותו שם שמע מעבר למחיצה קול בכי של אשה המתפללת

מתורת רבותינו

היה, לשנה הבאה נחגגה ברית המילה כאשר מרן שימש כסנדק.

תורת זאב (פנינים, עמ' מ"ה)

מיד כששמע מרן רה"י הגר"ח תפילה זו, התמלא התרגשות ואמה מובטחני שתפילה זו התקבלה במרומים, ובשנה הבאה אני רוצה להיות סנדק בברית זו, וביקש לברר מי האשה הזאת. ואכן כך

רחל, הרי את בעצמך הרגשת את הטעם המר הזה, בלי בנים, מי כמוך יודעת את גודל הצער והכאב, אם כן, אנה אמא, תהיי נא מליצת יושר בעדי שאזכה להיפקד בזרע של קיימא."

גודל רכושו של יעקב אבינו

ויפרוץ האיש מאוד מאוד ויהי לו צאן רבות (ל, מג).

שח הגה"צ המשגיח **רבי יחזקאל לוינשטיין** זצ"ל: כשהתורה מתארת את גודל עשרו של יעקב אבינו ע"ה במלים "ויפרוץ האיש מאוד מאוד ויהי לו צאן רבות" וכו', הרי לפי השערתנו היינו מסתפקים, אם היו לו ליעקב מכל מין ומין כמה אלפים או לכל היותר כמה עשרות אלפים בקר וצאן, וזה ללא ספק

וכן בכל התורה מוצאים אנו שברמז קטן מונחים יסודות וגילויים עד אין חקר ותכלית, וכן מובא בשם ר' סעדיה גאון שכל המכות שקבלו המצריים מרומזים במלת ד"ן, אשר אמר הקב"ה וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי.

יד יחזקאל (עמ' עה)

די והותר לו ליעקב להשיג בזמן כה מועט יחסית. אך במדרש איתא שהיו לו ששים רבוא כלבים, וכל כלב שמר על עדר אחד, משמע הרבה יותר ממה ששיערונו - וכל זאת מרומז בתורה במלים אחדות הנ"ל.

מדוע ברח המשגיח מאמריקה של אז?

רואה אנכי את פני אביכן כי איננו אלי כתמול שלשום (לא, ה).

אמר המשגיח הגה"צ **רבי יחזקאל לוינשטיין** זצ"ל: הפשט הפשוט הוא, שהיחס של לבן השתנה כלפיו, וזה לא אותו יחס שהוא היה מתייחס אליו בעבר.

אמר המשגיח פשט חדש: יעקב אבינו אומה, אני מרגיש בעצמי שהיחס שלי אל לבן השתנה. "רואה אנכי את פני אביכן" - כשאני מסתכל על הפנים של לבן, "כי איננו אלי כתמול שלשום" ההסתכלות שלי עליו איננה כתמול שלשום, תמיד ידעתי שלבן רמאי

הרגשתי על כל צעד ושעל את האוירה הטמאה של ארה"ב (של אז). והיתה לי סלידה מהאדמה הטמאה הזו. כל זמן שהרגשתי סלידה - יכולתי לשבת שם. אך כשהתחלתי להרגיש שאני מסתגל לזה, שהמבט נהיה טוב יותר, שאמריקה כבר לא כל כך שלילית בעיני - זה הזמן שצריך לברוח.

אוהל משה (עמ' תרע"ח ובהערות שם)

ושקרן ויש בו את כל המדות רעות, אך לאחרונה כשאני מסתכל עליו נדמה לי שהוא לא כתמול שלשום, כבר יותר טוב. זה חורבן! ומוכרחים לברוח.

*

אימרה זו, שח המשגיח בעת שהסביר מדוע הוא ברח כל כך מהר מארה"ב (לאחר מלחמת העולם השנייה). בימים הראשונים שהייתי בארה"ב - אמר המשגיח,

מבאר רבותינו

ללמוד מגבורתו ושלטתו של כוחות הנפש של יעקב אבינו!

מה זאת עשית לי וגו' ולמה רימיתני (כט, כה).

בסופו של דבר הצליח, כאמור לבן לרמות את יעקב ואחרי שעבד שבע שנים ברחל, ושבע שנים של צפיה למילוי ההבטחה שנתן לו לבן, לבסוף "ויהי בבקר והנה היא לאה". נקל לשער את ההתמרמרות שהיתה פוקדת כל אחד מאתנו אחרי דבר כזה, אין ספק שכן תמותה רגיל היה מגיב ע"ז ברוגז גדול ובכעס רב שעולה היה עד לב השמים. לא היה נח ולא היה שקט עד שלא היה מגיב כהלכה על רמאות שפלה כזאת, ואם אין אפשרות להקים קול צעקה היה לפחות הולך עצוב ונדכא ונשבר לרסיסים, והנה כאן לא נאמר אפילו "ויחר אף יעקב" אלא רק בתוכחה הוכיח אותו לאמו: "מה זאת עשית לי הלא ברחל עבדתי עמך ולמה רימיתני". יש להשתומם ולהתפעל מגבורתו ושלטתו על כוחות הנפש של יעקב אבינו!

ילקוט לקח טוב

נמצא שיעקב מצד עצמו פעל כאן בחריצות נפלאה ובפיקחות גדולה, כדי לסכל כל אפשרות של רמאות מצד לבן. בזה יש לפרש כוונת דברי רש"י עה"פ כי אחי אביה הוא, וזה לשונו: "ומדרשו אם לרמאות הוא בא גם אני אחיו ברמאות" וכו'. לכאורה יש לתמוה בשלמא רמאותו של לבן חזינן אבל היכן היא רמאותו של יעקב, אלא כאן אנו רואים את ההבנה של יעקב ברמאות, לא שהוא עצמו חלילה רמאי אלא יודע הוא את טכסיסי הרמאים ומשכיל להינצל מהם. מצד טבע הדברים, יודעים אנו שאדם שהוא ישר מטבעו קשה לו להשתוות עם רמאים, הישר והתמים אינו מעלה בדעתו שאחרים ינהגו שלא כמוהו, וכך נופלים אנשים יקרים אלו בפח שמטמינים להם הרמאים, אך יעקב עם היותו איש תם יושב אהלים היה גם אחיו ברמאות, בבחינה זאת שהבין במה יכול לבן לרמותו.

אומר מרן המשגיח **רבינו ירוחם** זצ"ל בספרו דעת תורה, כאשר יעקב בא להסדיר את ענין השידוכין עם רחל, ואמר ללבן "אעבדך שבע שנים ברחל", מיד עלה בדעתו החשש פן רימה אותו לבן, והכין עצמו לכל מיני רמאויות. תחילה חשש שמא אם יאמר לו רק את המלים: אעבדך ברחל' יוכל לבן לקחת רחל אחרת מהשוק ויתן לו, לכן הוסיף לומר "בתך" אבל עדיין חשש שמא יחליף בלאה ע"י שיתן ללאה את השם רחל, לכן אמר לו 'הקטנה' אחרי כל החששות הרחוקים הללו שחשש יעקב עדיין לא סמך על הדיבורים המפורשים אע"פ שאינם משתמעים לשתי פנים, אלא מסר לרחל סימנים מיוחדים, ואמנם אלמלי מסרה רחל את הסימנים לאחותה לאה, לא היתה ללבן שום אפשרות לרמאות, יעקב לא היה יכול להעלות בדעתו שרחל תתעלה כל כך במידותיה עד כדי מסירת הסימנים לאחותה.

הגאון רבי מנדל אטיק זצ"ל כסלו תשפ"ג - שלוש שנים לפטירתו

כשעה וחצי מבלי להבחין בזמן החולף, ורק לאחר מכן היה שב לביתו לקדש על היין. בישיבת מיר זכה אף להתקרב לראשי הישיבה מרן הגאון שה"ת רבי חיים שמואלביץ זצוק"ל וחתנו מרה"י הגאון רבי נחום פרצוביץ זצוק"ל שהיו רגילים להשתעשע עמו בדברי תורה.

הקמת הישיבה "ארץ צבי"

לפני כשלושים שנה הקים את ישיבת 'ארץ צבי' בירושלים, שם הרביץ תורה לעדרים והעביר את תורת רבותיו מרן החזון איש ומרן הגר"ז מבריסק זצוק"ל. תלמידיו דבקו בו מאוד והיו שותים בצמא את דבריו. במשך השנים זכה להעמיד עדרים עדרין של תלמידים, מהם תלמידי חכמים ידועי שם המאירים ומפארים את עולם התורה.

היה גאון בתורה וכל מהלכו ביום בתוך ד' אמות של הלכה. לצד גדולתו בתורה ירד מן ההר אל העם ללמד תורה, להסביר איך לומדים סוגיה, באיזו דרך יש לשנן שקלא וטריא, ולבאר את דברי המפרשים ראשונים ואחרונים. דרך הלימוד שהנחיל לתלמידיו היה לדייק היטב בדברי הראשונים שמהם פינה ויתד להבנת הסברות והסוגיות, לפלפל בדבריהם ביושר, עד שמתוך כך האירו הסוגיות והתבררו השיטות ויצאה ההלכה ברורה, וכך צלל לעומק ים התלמוד בחדויותא וברתחא דאורייתא.

השיעורים נאמרו בפלפול התלמידים וברתחא דאורייתא, כאשר הבחורים מקשים וראש הישיבה מפרק תוך כדי אמירת השיעור במהלך הדברים.

במשך עשרות בשנים זכה להעמיד לגיונות של תלמידים ששתו בצמא את דברותיו, וראו באור תורתו כמי שיכול להעמיד קדרים של תלמידים בהבנה וידיעת התורה, כשלצד זאת דמותו המיוחדת המאירה לכל אדם השפיעה עליהם רבות לקבל ממנו מלוא חופנים בכל מכמני העלייה.

שיעוריו היו בנויים לתלפיות כשהוא בוחר בדרך העיון והלומדות בכדי להאחז את התורה על התלמידים. רבינו היה נכנס לשיעור ופותח ב'קושיה' חמורה בסוגיא הנלמדת, ובונה על כך מערכה אחר מערכה עד שלאחר עמל ויגיעה הגיע להבנת הסוגיא והדברים היו בהירים ושמחים כנתינתן מסיני.

במהלך אמירת השיעור היה מעמיק וצולל בנבכי הסוגיות בבקיאיות מדהימה וחריפות עצומה. כל סוגיה בוארה באר היטב עד אשר מחוורת היתה כשמלה וכל נקודה בהיקה באור יקרות.

כמו כן היו כל הספקות והשאלות המתהווים מבוררים הלכה למעשה וכל השומעים ידעו מהו המעשה אותו יעשו ללא ספקות וקושיות.

הגאון רבי מענדל זצ"ל לא שימש רק כמגיד שיעור הבא לומר את שיעורו ולשוב לתלמידיו. במשך כל שעות הסדר ישב בהיכל הישיבה בכדי לעמוד מקרוב אחר שקידתם של תלמידי הישיבה, ופעמים רבות נישב בעצמו בכדי לשאת ולתת עם תלמידי הישיבה במלחמתה של תורה. וכך כמלאך הממונה על כל עשב ואומר לו גדל, עמד הוא על טיפוחו של כל תלמיד ותלמיד.

ואכן מאות תלמידים הפזורים בכל כנפי תבל, ובראשם רבנים, ראשי ישיבות, מורי הוראה בישראל, וראשי עם קודש, מעידים על האילן רב הפירות ממנו יצא.

בד בבד עם טיפוח הכישרונות והעליה המתמדת של בני הישיבה בלומדות, עמד בראש דאגותיו של רבינו חינוכם ליראת שמים ומדות טובות, והנהגה כללית ראויה בין אדם לחברו, בנימוס ובכבוד, ובשמירת הניקיון והסדר, באופן שיהא שם שמים מתארה על ידם.

הגר"מ זצ"ל נולד בל' כסלו שנת תרפ"ט בעיר העתיקה בירושלים לאביו הגאון הירושלמי רבי שלמה צבי אטיק זצ"ל, מחשובי חסידי קארלין בירושלים. כשלגדול התמדתו בתורה, היה נקרא בירושלים של מעלה "דער מתמיד".

בבית גדול זה קנה מלא החופן תורה ויראת שמים ונשם לתוככי נשמתו עמל התורה מהו.

בעיר הקודש ירושלים ניכרו בו כשרונותיו הברוכים כבר מטל ילדותו כשלמד בתלמוד תורה ובישיבת עץ חיים אצל הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל בעל 'האבן האזל' שם נודע והתפרסם בכשרונותיו הגדולים ובכח זכרוננו הנדי.

אח"כ המשיך בישיבת מיר אצל מרן ראש הישיבה הגאון החסיד **רבי אליעזר יהודה פינקל** זצ"ל, וזכה לחביבות מיוחדת אצלו.

באותם ימים זכה להתקרב להגר"ז מבריסק זצ"ל ולינוק תורה וחכמה מפיו, והיה מזכיר שמועות רבות מפיו לאחר שהיה בין סגל הלומדים שזכו להשתתף בשיעוריו השבועיים, ואף לימים כשעמד בראש ישיבת 'ארץ צבי' היה מזכיר בשיעוריו חידושים ששמע בעת השיעורים.

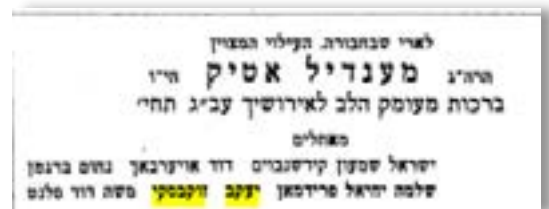
כך התקרב רבות למרן בעל 'החזון איש' זצ"ל ונסע רבות מירושלים לבני ברק בכדי לדבר עמו בלימוד, וזכה לקבל ממנו רבות בדרך הלימוד בישרות ובעמקות נפלאה.

הכל ראו בו כבר מצעירותו את אצילות נפשו, את טהרת מידותיו ואת התמדתו הנפלאה בתורה. מגיל צעיר הלך לפניו שמו כחריף ושנון, והוא עלה ונתעלה בתורה והיה מגדולי המתמידים גדולי ירושלים של אז הביטו עליו בהתפעלות רבה והשתעשעו עמו במילי דאורייתא.

בהגיעו לפרקו נשא לאה את הרבנית מרת שרה לאה ע"ה בת הגאון רבי שמעון הלל שליזנר זצ"ל נכדו של הגאון רבי עקיבא יוסף שליזנר זצוק"ל בעל 'לב העברי'. הרבנית ע"ה עמדה לירמינו כל ימיו כשהוא מקדיש את כל זמנו ללימוד בעיון ובהעמקה גדולה.

לאחר נישואיו המשיך ללמוד בישיבת מיר, שם למד יחד עם הגאון רבי משה יהושע לנדא זצ"ל מתלמידי מרן החזון איש.

חבריו
בישיבת מיר
בברכה
לרגל
אירוסיו

באותן שנים זכה לחיבה יתירה מראש הישיבה מרן הגאון רבי אליעזר יהודה פינקל זצוק"ל שהעריך וחיבב אותו עד מאוד, והיה רגיל לבקש ממנו להרצות בפניו את חידושי תורתו.

בישיבת מיר נודע כפאר אברכי הישיבה, כשגדולי הלומדים מהם תלמידי חכמים מובהקים היו סרים לשמוע את דעתו ואת חידושי בסוגיות הנלמדות.

באותם ימים היה ידוע כי אם רוצים לבחון את אמיתותה של סברה יש להרצותה לפני ר' מענדל, שלמדנותו הגדולה ובמידת האמת הטבועה בו לא היה יכול לסבול סברה עקומה.

באותם שנים היה דבר רגיל אצלו בלילות שבת, שהיה יוצא מבית המדרש שבו התפלל לעבר ביתו, יחד עם הגאון הגדול רבי שלמה פישר זצ"ל, והיו משוחחים בלימוד

בני היכלא

הסוגיה נעשית בהירה וברורה מאליה ואין שמחה כהתרת הספיקות.

למרות שנתפרסם בירושלים ומחוצה לה כגאון הגאונים וכמארי דכולא תלמודא, כאשר אצלו חברו יחדיו בקיאות מבהילה וחריפות עצומה למעלה משכל אנוש בכל מכמני התורה שבכתב ושבע"פ, בבלי וירושלמי, תוספתא, ספרא, וספרי מכילתא, רמב"ם, שו"ע, ראשונים ואחרונים שהיו שגורים על פיו כלשונם, וכולם ידעו את עוצם השגותיו בעבודת ה' ובעמלה של תורה, בפלפולא חריפתא, שקידה בלתי פוסקת, זכרון מבהיל, קדושת וטהרת חיים מזוככת עם מידות להפליא, אך עם כל זה התהלך תמיד עם כל אחד קטן כגדול כריע וכידיד אמיתי וללא שום גינונים והתנשאות כלשהי, ואדרבה את כל חריפות דעתו השקיע כדי לתת לכל אדם את ההרגשה הנעימה ביותר.

בלימוד התורה.

בני משפחתו מספרים שהיה בעל מאור פנים מיוחדת ומעולם לא ראוהו מקפיד או כועס. תמיד הייתה צהלתו על פניו. והיה נושא על לבו את צרות הפרט והכלל.

השהיה במחיצתו בביתו ברחוב 'פרי חדש' הספוג בניחווח העתיק של עיה"ק, היתה חוויה רוחנית לכשעצמה. התחושה היתה שהנה נמצאים במחיצתו של אחד מגדולי תלמידי חכמים המובהקים שבירושלים שאין לו בעולמו אלא ד' אמות של הלכה בלבד.

ביתו הווה מוקד משיכה ותל תלפיות לטובי וחשובי הלומדים מכל החוגים מירושלים ואף מחוצה לה שפקדו את מעונו דרך קבע לקבל ממנו דרך ונתיב סלול בהבנת הסוגיה הסבוכה והמורכבת אצלם ובבחינת 'כל הדבר הקשה ביאורו אליו', והוא ברוחב בינתו סולל עבורם דרך ונתיב במים עזים עד אשר

זכה להיות ראש ישיבה נערץ על תלמידיו ממנו זכו לקנות דעה וחכמה במשך למעלה מששים שנה, ולו יד רב בעיצוב דמותם הרוחנית של דורות רבים של תלמידים ששתו בצמא את דבריו, ואלו היו קשורים אליו בעבותות אהבה וחובה, וכמים פנים אל פנים.

רבי מענדל זצ"ל זכה לקנות לו שם של כבוד בין גדולי וגאוני ירושלים של מעלה. כשדבריו נשמעים ורבים משחרים לפתחו כי ללבן עמו את הסוגיות הסבוכות שבש"ס. היה ידוע כבעל שליטה ללא מצרים בכל חלקי התורה, וכבעל זיכרון מפעים שכל סוגיות הש"ס שגורים על פיו במלוא הקיפם.

היה מיוחד בדקדוק המצוות והיה מרבה בחומרות והידורים כדי לקיים את כל המצוות כפי כל גדרי הדין. עמל רב השקיע באפיית מצות, בארבעת המינים, ובכל שאר דקדוקי המצוות כפי שראה את רבותיו מרן החזון איש ומרן הגרי"ז זיע"א, עם זאת לא נתן לדקדוק המצוות להפריעו מעמלו, יגיעתו, והתמדתו

מכתבי רבותינו

"מה מאד נחוץ לזאת שיה' בלבו לכה"פ הרגשים של אמונה, וטעם של חכמה. דברים העומדים בדומה של עולם, ובני אדם מזלזלין בהן. זו תפילה. ידידי לימוד המוסר, הוא העצה לכל דברים הטובים, ובלי לימוד המוסר רחוק הוא האדם מכל דבר באמת"

מכתב מהגה"צ המשגיח רבי יחזקאל ליינשטיין זצ"ל (אור יחזקאל - מכתבים - מכתב רנו)
שנשלח ביום א' פרשת ויצא שנת תשי"ט, לפני כ-57 שנה:

הוא מדבר. עד שיבוא שיה' גם לבו קרוב לדבריו. מה מאד נחוץ לזאת שיה' בלבו לכה"פ הרגשים של אמונה, וטעם של חכמה. דברים העומדים בדומה של עולם, ובני אדם מזלזלין בהן. זו תפילה. ידידי לימוד המוסר, הוא העצה לכל דברים הטובים, ובלי לימוד המוסר רחוק הוא האדם מכל דבר באמת:

ידידו הדש"ט:

חתימתי, ואמרתי לבקש מידידי לראות אם כן הוא, נא לשלוח בחזרה לידי, מה גודל הוא הענין זהירות. הנה הנביא צוח שימו לבבכם על דרכים (חגי א'). מה מאד רחוק הוא ענין הזהירות בעניני התורה והמצוות הכל בלי שימת לב רחמ"ל ובאמת זאת הוא התחלת עבודת האדם אשר מביא לתכליתו. והלימוד יכול להיות בתפילה ליתן אוזן לשמוע מה

א' ויצא תשי"ט

כבוד ידידי הרב הנכבד וכו' מוה"ר... נ"י וי' ל'ע:

אחדשה"ט:

הנה בשבוע הע' שלחתי שטר קבלה בעד מ'... נ"י עם מכתבו. וכמדומני כי שכחתי ליתן כתובת ידי וכן חתימתי על הקבלה. כמובן כי מוכרח הוא

סקירה על פרי עמלם של
בני הישיבה שיצאו לאור

אוצרות - תורת מיר

הרב יונתן נחמני שליט"א.

אמת וצדק

נדונה ככפירה בגילוי הנהגת הייחוד שהתגלתה בכיבוש יריחו. בשופטים, נבחן כוחו היוצא מגדר הטבע של סיסרא והקשר בין התגברותו לביטול ברית מילה בישראל; ושמשון נדון כמי שהיה ראוי להיות משיח ותפקידו לתקן חטא גילוי עריות. בשמואל, שמואל הנביא תיקן פגם שנבואה שנגרם בתקיעת כף ירך יעקב; גליית הפלישתים עמד נגד גילוי כבוד שמים ודוד התגבר עליו בחמשה אבנים שנעשו אחד; ונבל הכרמלי מתואר כגלגול לבן הארמי ודוד כגלגול אדם הראשון. במלכים, מלכות שלמה נבחנת כסיהרא באשלמותא וממנה משיח בן דוד בלבד; ירבעם מבורר כנשמת יוסף הצדיק ומשיח בן יוסף הוא מזרעו; אליהו הנביא נסקר כגואל אחרון ובן הצרפית הוא משיח בן יוסף; ומנשה גרם לגזירת החורבן למרות שעשה תשובה שלשים ושלש שנה.

ניתן להשיג את הספר בחנויות הספרים וכן אצל הרב המחבר ברחוב רביבים 3/13 ירושלים. או במייל: YN0527644150@gmail.com

*המערכת מברכת את הרב המחבר שליט"א שיזכה להפיץ מעיינותיו חוצה, ויזכה להגדיל תורה ולהאדירה.

"אמת וצדק" - עיונים וביאורים בנביאים ובכתובים. מיוסד על דברי חז"ל באגדות ובמדרשים ודברי רבותינו ראשונים ואחרונים.

הספר הוא פרי יבולו של האברך החשוב בוגר הכולל של ישיבתנו הקדושה, הרב יונתן נחמני שליט"א.

הספר "אמת וצדק" מהווה מכלול רחב ועמוק של עיונים וביאורים בנביאים ובכתובים. החיבור מיוסד על דברי חז"ל באגדות ובמדרשים ובירור דברי רבותינו ראשונים ואחרונים, המקיף את ספרי יהושע, שופטים, שמואל ומלכים.

המחבר מציג דינים יסודיים הנוגעים להבנת מעשי הדורות הראשונים והנהגת ה' בעולם מתוך פנימיות התורה. בפרקים נבחרים אירועים ונושאים מרכזיים, תוך הדגשה כי אין המאורעות בדרך מקרה, אלא יש בהם שיטה ודרך שיש ללמוד כדרך לימוד סוגיא.

ונצטט על קצה הקולמוס טעימה קטנה מתוך הספר, בספר יהושע, נבחן נס מעבר הירדן כהכרח להראות לישראל שכל השפע מכוון אליהם, והארון עבר מעל הירדן; מעילת עכן

עיונים וביאורים
בנביאים ובכתובים

נשמח לקבל מאת בני הישיבה מחברי הספרים את חיבוריהם, נא לשלוח למייל: mir.kenes@gmail.com